

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 119.

Anden Session.

48de Møde.

Mandagen den 16de December.

(Fortsat.)

Kierkegaard (forts.): Og, vil Noget maaskee sige: paa den Maade komme disse Møglingsudvalg mangan Gang til at foreslaae smaabitte Indrømmelser, maaskee mere efter Udseende end i Virkeligheden, saa vil jeg sige: Ja, det kan godt skee, — det kan vel være, at i et givet Tilfælde Realiteten ikke er saare forskjellig; men det er, hvad ogsaa et høitæret Medlem for Kjøbenhavn har gjort gjældende, af yderste Vigtighed for den nye Forsatning, vi have faaet, at noget Saadant finder Sted, saa det ikke paa nogen Maade maa udgaae som Resultatet af Forhandlinger imellem begge Thing, at Folket i det Hele kan ansee det for afgjort, at det ene tilsidst ubetinget vil bøie sig for det Andet. Man vil erindre, at Folket bestaaer ikke blot af hvad man sædvanligt kalder Almue, men at, hvor stor, hvor betydelig, hvor vigtig denne Deel end er, hvor opfordrede vi hver især ogsaa søle os til ganske særdeles at tale dens Sag, fordi den er mindst fikket til selv at tale den, saa er det danske Folk dog mere end Almue, og de andre hidtilværende Stænder kunne dog vel ogsaa være berettigede til at regnes med til Folket og være berettigede til at faae det i Gjerningen bevist, at der virkelig er to Thing paa Danmarks Rigsdag, og at de virkelig begge to have Magt til at beslutte, som de ville forsvare det for Gud og Menneffene, og staae derved. Nu veed jeg nok, at, efter at Lødden er faldet, og det andet Thing har erklæret sig for Majoritetens Forslag, saa kan paa denne Maade, ved at stemme saaledes, som jeg tillod mig at tilraade og foreslaae, og som jeg i alt Fald selv skal gjøre,

ingen Enighed i denne Sag tilveiebringes. Jeg skal beklage det dybt; jeg troer, at det høitærede Thing vil tillade mig at give mig dette Vidnesbyrd; thi det kjendes i min Oprædelsen, at jeg har en Tilbøielighed til saa fuldt som Noget af os varmt og levende at interessere mig for, hvad jeg troer der kan være Almuen kjær og dyrebart. Men, idet jeg beklager det dybt, saa siger jeg alligevel, at der er handlet fra en anden Side saaledes, at jeg ikke med god Samvittighed kan handle anderledes. Jeg tvivler ikke om, at der er handlet fuldkomment rigtigt og efter bedste Overbeviisning af Enhver, der har stemt i denne Sag i det andet Thing; men saaledes maae vi nødvendigviis ogsaa handle, og jeg for min Deel skal handle saaledes med fuld og fast Overbeviisning: Følgerne blive i denne lille Sag i Særdeleshed, hvilke de ville. Men Følgerne skulle, mener jeg, i det Store og Hele blive, at det danske Folk, og at ogsaa Minoriteten i det danske Folk, bliver sig bevidst, at der ikke er en fuldkommen Afgjørelse deri, at det ene Thing erklærer Noget, det være det Thing, hvortil jeg har den Ære at høre, eller det andet Thing. — Ja, jeg troer, at jeg vil indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Besfely: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, hvis der ikke var blevet fremsat nogle Bemærkninger, som forekomme mig ikke at stemme med den Anskuelse, fra hvilken begge Thing bør gaae ud, naar Spørgsmaalet er om at antage eller forkaste en Lov. For mig stiller det sig nemlig saaledes, at ethvert Thing bør opfatte sig det Spørgsmaal: hvorledes udgaaer denne Lov i den bedste Form? Naar man gaar ud derfra, saa vil naturligviis ethvert Thing antage de Modificationer, de Forandringer ved